

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: J. Š., narozený dne X
t. č. Azylový dům pro muže Praha – K srdci klíč o.p.s.
Antonína Čermáka 85/4, Praha 6

proti

žalované: Vězeňská služba České republiky, Věznice Rýnovice
sídlem Belgická 3765/11, Jablonec nad Nisou

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2025, č. j. VS-3595-6/ČJ-2025-801232-KT

takto:

- I. Rozhodnutí Vězeňské služby České republiky, Věznice Rýnovice, ze dne 15. 1. 2025, č. j. VS-3595-6/ČJ-2025-801232-KT, a její rozhodnutí ze dne 9. 1. 2025, č. j. VS-3595-4/ČJ-2025-801232-KT, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 9. 1. 2025, č. j. VS-3595-4/ČJ-2025-801232-KT. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), uložen nepodmíněný kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 5 dnů. Kázeňský trest byl uložen za kázeňský přestupek, kterého se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, neboť dne 25. 12. 2024 v 17.44 hodin, v době, kdy byl na přerušení výkonu trestu odnětí svobody, v místě bydliště dcery v ulici X, byl vyzván orgány policie k provedení dechové zkoušky na alkohol přístrojem Dräger s naměřenou hodnotou 1,25 ‰ alkoholu v dechu.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že uložení kázeňského trestu vedlo ke zrušení první diferenční skupiny a ukončení jeho studia v oboru obráběč kovů. Věc podléhá režimu správního řádu. Ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS vymezuje obecně povinnosti odsouzených při výkonu trestu. Zde se trest nevykonával, neboť výkon trestu byl přerušen. Pokud by žalobce byl např. v práci mimo věznici, zmíněné ustanovení by se uplatnilo, jestliže však byl výkon trestu žalobce přerušen, zmíněná povinnost se na žalobce nevztahovala. Neexistuje právní úprava, která by mu v době, kdy byl na svobodě, ukládala nepožívat alkohol. Policie měla případně řešit jeho přestupek proti občanskému soužití. Neexistuje také přímý důkaz o naměřené hodnotě alkoholu. Po dechové zkoušce měl být vystaven doklad o naměřené hodnotě. Žalobce měl v době přerušení výkonu trestu pouze dvě piva.
3. Po uplynutí lhůty k podání žaloby žalobce žalobu doplňoval dalšími podáními. Podstata jeho argumentace se však nezměnila.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobce si v průběhu výkonu trestu vytvořil podmínky pro udělení odměny ředitele věznice ve formě přerušení výkonu trestu odnětí svobody. Toto bylo realizováno od 23. 12. 2024 do 28. 12. 2024. V rámci tohoto přerušení výkonu trestu musela být na adresu, kde se měl žalobce po dobu přerušení výkonu trestu zdržovat, přivolána hlídka Policie České republiky, neboť žalobce se vůči své dceři a jejímu příteli choval agresivně, a dcera měla obavu z eskalace jednání žalobce. Příslušníci policie provedli u žalobce dechovou zkoušku, která vykazovala pozitivní hodnoty nad 1 ‰. Žalobce dokonce sám v žalobě přiznává, že v průběhu přerušení výkonu trestu požil alkoholické nápoje. Dechová zkouška byla provedena certifikovaným kalibrovaným přístrojem Dräger, což je doloženo úředním záznamem policie a výpisem z přístroje Dräger, tedy přímým důkazem. Před přerušením výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce prokazatelně poučen, že během přerušení výkonu trestu odnětí svobody má povinnost nepožívat alkoholické nápoje nebo jiné návykové látky. Policie informováním věznice postupovala v souladu s ustanovením § 4 odst. 5 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle něž se jednání, které má znaky přestupku, projedná podle jiných zákonů u osob během výkonu vazby, trestu odnětí svobody nebo zabezpečovací detence. Žalovaná má za to, že žalobce se přestupku dopustil, byť byl v daný moment na přerušení výkonu trestu, neboť uvedená doba se mu započítává do vykonané části trestu, a tedy nadále podléhá pravomoci Vězeňské služby České republiky.
5. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

6. Z předloženého správního spisu plyne, že Policie ČR předala žalované úřední záznam o výše zmíněném incidentu žalobce ze dne 25. 12. 2024, kdy se žalobce choval agresivně vůči své dceři a jejímu partnerovi, u nichž trávil dobu přerušení výkonu trestu odnětí svobody. Dcerou přivolaná policie žalobci při dechové zkoušce naměřila 1,25 ‰ alkoholu v dechu, k čemuž byla do spisu založena kopie výpisu z přístroje Dräger Alcotest 7510. Součástí spisu je rovněž poučení žalobce ze dne 9. 12. 2024, kdy byl žalobce před propuštěním z věznice z důvodu přerušení výkonu trestu podle § 56 odst. 1 ZVTOS ve dnech 23. 12. – 28. 12. 2024 mj. poučen v souladu s nařízením generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 46/2017 o povinnosti nepožívat alkoholické nápoje nebo jiné návykové látky. Shora označené prvostupňové rozhodnutí uvádí, že žalobce se v podstatě doznal konstatováním, že měl v době přerušení výkonu trestu dvě piva. Tvrzení, že nebyl pod vlivem alkoholu je vyvráceno výsledkem dechové zkoušky. V žalobou napadeném rozhodnutí o stížnosti se zástupce ředitele věznice ztotožnil se závěrem prvostupňového rozhodnutí. Odkázal přitom na ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, jehož porušení bylo prokázáno.
7. K projednání věci nařídil soud jednání. K němu se žalobce nedostavil, žalovaná setrvala na svém stanovisku. Dokazování soud neprováděl, neboť toho nebylo třeba, když podstata sporu spočívala v právním posouzení.
8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o uložení nepodmíněného kázeňského trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu podle § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS. Dle § 52 odst. 4 ZVTOS se lze přezkumu takového rozhodnutí o uložení kázeňského trestu domáhat u soudu za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem ve stejném rozsahu, v jakém je takový přezkum možný v řízení o přestupku.
9. Soud konstatuje, že kázeňské řízení je ve smyslu evropské judikatury svojí povahou řízením trestním, kde je plně na rozhodujícím orgánu, aby i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Je povinností správního orgánu rozhodujícího o kázeňském trestu skutkový a právní stav náležitým způsobem zjistit a rozhodnout o něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34). Krajský soud však také upozorňuje na konstantní názor Ústavního soudu, dle kterého platí, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, nebo ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09). Dodržování stanoveného pořádku a kázně je všeobecnou povinností odsouzených, jejímž obsahem je podrobení se všem omezením a zachovávání všech ustanovení a pravidel, jež jsou pro výkon trestu odnětí svobody stanovena zákonem o výkonu trestu, popř. na jeho základě dalšími právními předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody, zejména řádem výkonu trestu odnětí svobody a vnitřním řádem věznice (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26).
10. Podle § 46 odst. 1 ZVTOS je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.

11. Podle § 47 odst. 1 téhož zákona, kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují, a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
12. Podrobnosti ohledně ukládání kázeňských trestů stanoví vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „ŘVTOS“). Podle § 58 ŘVTOS je třeba o uložení kázeňského trestu rozhodnout co nejdříve po zjištění kázeňského přestupku a jeho náležitém objasnění. O kázeňském přestupku odsouzeného se sepíše záznam na předepsaném tiskopisu, ze záznamu musí být zřejmé konkrétní údaje o jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek, včetně označení místa, času, způsobu spáchání přestupku a okolností, za nichž byl přestupek spáchán, popřípadě též předpokládané pohnutky takového jednání. Záznam o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu se po jeho vykonání založí do osobního spisu odsouzeného. V řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání. Kázeňský trest lze uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Kázeňský přestupek lze řešit též výchovným pohovorem, bez uložení kázeňského trestu; tato skutečnost se vyznačí v záznamu o kázeňském přestupku. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o opravném prostředku. Oznámení rozhodnutí potvrdí odsouzený svým podpisem.
13. O kázeňském přestupku se tedy rozhoduje v kázeňském řízení dle procesních pravidel shora popsanych. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, se na toto řízení dle § 76 ZVTOS neužije. Z judikatury vyplývá (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2015, č. j. 30 A 87/2013-46, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34), že se na řízení o kázeňských trestech odsouzených podle § 177 odst. 1 správního řádu užívají základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu.
14. Z uvedeného plyne, že existují v právní úpravě zakotvená procesní pravidla řízení o kázeňském přestupku odsouzeného, která jsou také vykládána soudní judikaturou. Nižší nároky na obsah rozhodnutí ve věci kázeňského přestupku odsouzeného, popřípadě na proces vedoucí k vydání takového rozhodnutí, jsou plně odůvodněny specifičností takového řízení, v němž vystupuje do popředí potřeba rychlého rozhodování v zájmu udržení kázně a pořádku ve věznici.
15. Žalobce se vzhledem k uvedenému mylí, pokud se domnívá, že řízení o kázeňském přestupku probíhá podle správního řádu. Nelze mu přisvědčit ani v tom, že by mu požití alkoholu v předmětné době nebylo dostatečně prokázáno. Ve spise je založen výstup z přístroje Dräger, z něž je naměřená hodnota zřejmá a jenž odpovídá připojenému úřednímu záznamu policie. Sám žalobce ostatně požití alkoholu do jisté míry přiznal (dvě piva), přičemž dle výkladu žalované nesměl žalobce požit vůbec žádný alkohol.
16. Nejpodstatnější žalobní námitka směřuje do roviny hmotněprávní. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobci byl v době od 23. 12. 2024 do 28. 12. 2024 přerušen výkon trestu odnětí svobody, jakožto odměna ve smyslu § 45 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 56 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

ZVTOS. Dne 25. 12. 2024, kdy měl spáchat kázeňský přestupek, se tedy žalobce nenacházel ve výkonu trestu ve věznici, nýbrž měl výkon trestu přerušen a byl na návštěvě u své dcery. Klíčová námitka žalobce spočívá v tom, že v této době nemohl porušit ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, neboť se na něj toto ustanovení nevztahovalo z důvodu, že výkon jeho trestu byl přerušen, a žalobce tak nemohl spáchat kázeňský přestupek. Soud dává žalobci v této otázce za pravdu.

17. Podle § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS je odsouzeným zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky, vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví.
18. Citované ustanovení je součástí ZVTOS, který dle svého § 1 odst. 1 upravuje výkon trestu odnětí svobody ve věznicích a ve zvláštních odděleních vazebních věznic. Ustanovení § 28 tohoto zákona přitom dle svého nadpisu upravuje základní povinnosti odsouzených. Systematickým a teleologickým výkladem ustanovení § 28 ZVTOS lze dospět k závěru, že jsou zde upraveny základní povinnosti odsouzených *ve výkonu trestu*. Odstavec první tohoto ustanovení ostatně hovoří o výkonu trestu výslovně a další odstavce na něj navazují. Všechny jsou součástí ZVTOS, jehož účel byl zmíněn výše. Smyslem těchto povinností a zákazů je zachování pořádku a kázně ve věznicích. Shora citovaný § 46 odst. 1 ZVTOS nadto uvádí, že aby šlo o kázeňský přestupek, musí být zákonná povinnost porušena *během výkonu trestu*.
19. Již název institutu přerušení výkonu trestu napovídá, že je-li výkon přerušen, trest se po dobu přerušení nevykonává. V opačném případě by nebylo namístě hovořit o přerušení. Smyslem přerušení výkonu trestu dle § 56 ZVTOS je za odměnu [na rozdíl od přerušení výkonu trestu postupem dle § 325 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)] dočasně vyjmout odsouzeného z režimu výkonu trestu, postavit jej krátkodobě mimo tento režim, a tím v konečném důsledku snad i přispět k jeho nápravě. Další věcí je, že samotná povaha povinností a zákazů uvedených v § 28 ZVTOS je z valné části taková, že se evidentně vztahují k době, kdy je trest vykonáván, tzn. odsouzený se převážně nachází mezi zdmi věznice (s výjimkami např. práce na externím pracovišti).
20. V návaznosti na to lze rovněž argumentovat tím, že pokud zákonodárce hodlal některé povinnosti a zákazy vztáhnout také na odsouzené v době, kdy je jejich výkon trestu přerušen, musel by tak učinit dostatečně určitým způsobem. Z ustanovení § 28 ZVTOS není jednoznačně seznatelné, které povinnosti a zákazy by měly platit i po dobu přerušení výkonu trestu. Že nemohou platit všechny zde uvedené je zřejmé z jejich povahy a v některých případech i z výslovného textu tohoto ustanovení, když je povinnost či zákaz spojen se slovy „ve výkonu trestu“ či „během výkonu trestu“. Na druhé straně však, přestože některé povinnosti a zákazy jsou těmito slovy doprovázeny, nelze říci, že všechny ostatní povinnosti a zákazy platí i v době přerušení výkonu trestu. Jejich povaha takový náhled mnohdy jednoznačně zavrhuje (např. povinnost podrobit se vstupní či jiné lékařské prohlídce, ohlásit onemocnění zaměstnanci Vězeňské služby apod.). U jiných by jejich platnost v době přerušení výkonu trestu mohla být představitelná, avšak není zde zřetelné vůle zákonodárce k takové platnosti, resp. jednoznačného kritéria, jak tyto povinnosti a zákazy platné i v době přerušení výkonu trestu mezi ostatními identifikovat.
21. Tento problém se pak odráží také v poučení, jehož se žalobci dostalo ze strany žalované před propuštěním z věznice za účelem přerušení výkonu trestu. Toto poučení vychází z § 19 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 46/2017 a pod písm. c) Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

uvádí, že žalobce je poučen o povinnosti nepožívat alkoholické nápoje a jiné návykové látky. Zákonné ustanovení, které měl žalobce porušit, tedy § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS však nezapovídá pouze konzumaci alkoholu a jiných návykových látek, ale mj. také jejich výrobu a přechovávání. Z poučení, kterého se žalobci dostalo, lze dovodit, že žalovaná, resp. generální ředitel Vězeňské služby České republiky, v jehož nařízení je text poučení formulován, má za to, že odsouzený v době přerušení výkonu trestu nesmí alkohol požívat, může jej však vyrábět či přechovávat, neboť v tomto směru nebyl o zákazu poučen. Pokud žalovaná, resp. generální ředitel dospěli k takovému závěru, není soudu zřejmé, jakým způsobem našli tuto dělicí linii. Ta totiž není zákonem zřetelně stanovena.

22. Pokud by se na žalobce mělo v době přerušení výkonu trestu vztahovat ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, nelze přehlédnout, že obsahuje mj. také zákaz vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k útěku. Tato povinnost logicky nemůže v době přerušení výkonu trestu, kdy je žalobce „na svobodě mimo mříže věznice“ platit. Jednak v takové době nepotřebuje k útěku žádné předměty, protože útěk by spočíval v pouhém nevrácení se do věznice, a mělo-li by být toto ustanovení vykládáno tak, jako v době výkonu trestu, nesměl by mít žalobce u sebe např. nůž, náradí apod., tedy věci, které jsou v době života mimo věznici zcela běžné. Skutečnost, že doba přerušení výkonu trestu se dle § 56 odst. 1 ZVTOS započítává do výkonu trestu, nebrání soudem prezentovanému výkladu. Takové pravidlo je jediné logické, neboť by bylo slabou odměnou pro odsouzeného, kdyby byl na několik dnů přerušen výkon jeho trestu, avšak po návratu do věznice by zde musel setrvat o to déle. Zmíněné pravidlo nemění nic na tom, že jde o přerušení výkonu trestu, tedy dobu, kdy je odsouzený vyňat z režimu výkonu trestu.
23. I přesto, že je představitelné, aby právní úprava pro toto období vyžadovala po odsouzeném určitá omezení (taková omezení zná právní úprava přerušení výkonu trestu dle § 325 odst. 3 trestního řádu), nebo že žalované může připadat zákaz požívání alkoholu v době přerušení výkonu trestu vhodný, rozhodný je stav *de lege lata*. Aktuální text ZVTOS takovou jednoznačně formulovanou povinnost pro období přerušení výkonu trestu nestanoví, přestože se tak žalovaná bez bližšího vysvětlení domnívá. Jak bylo zmíněno, přerušení výkonu trestu je pro odlišné případy (zdravotní problémy, těhotenství a mateřství ženy) upraveno také v trestním řádu, přičemž ani zde nejsou přímo ze zákona stanoveny zákazy a povinnosti pro odsouzené. V těchto případech se ostatně jedná o významně delší období přerušení výkonu trestu (měsíce až roky), kdy je obtížně představitelné a v případě mnohých odsouzených i evidentně zbytečné, že by se měli po dobu přerušení podrobovat úplnému zákazu požívání alkoholických nápojů. Takový zákaz by musel být ve specifických případech dle § 325 odst. 3 trestního řádu stanoven rozhodnutím soudu.
24. V dané věci jde o kratší formu přerušení výkonu trestu, o níž nerozhoduje soud, stále však jde o přerušení. Nestanoví-li zákon pro tyto případy zřetelně povinnost zákazu požívání alkoholických nápojů, nelze ji nad rámec zákona dovozovat. Obsah nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 46/2017 není v tomto směru rozhodný, neboť jde o interní akt vězeňské služby, jímž nelze ukládat odsouzeným povinnosti nad rámec zákona. Toto nařízení tak ani nečiní, neboť jen stanoví žalované povinnost poučit žalobce před přerušením výkonu trestu. Žalovaná tak učinila, nemohla tím však založit povinnost žalobce zdržet se konzumace alkoholických nápojů. Žalobce v předmětné době nevykonával trest, měl naopak získat kontakt se životem na svobodě, jehož součástí obecně není zákaz požívání alkoholických nápojů.

25. Pokud žalovaná uvádí, že policie informováním věznice postupovala v souladu s ustanovením § 4 odst. 5 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle něž se jednání, které má znaky přestupku, projedná podle jiných zákonů u osob během výkonu vazby, trestu odnětí svobody nebo zabezpečovací detence, soud konstatuje, že prosté požívání alkoholických nápojů (v době mimo výkon trestu) není jednáním, které má znaky přestupku. Žalovaná však žalobce postihla právě za to, nikoli za jiné jednání (konflikt s dcerou).
26. Soud tedy uzavírá, že na základě existující relevantní právní úpravy neshledává v případě odsouzeného, jehož výkon trestu byl přerušen, zákonnou povinnost nepožívat jakékoli alkoholické nápoje. Pokud ji žalovaná nalezla v ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, považuje soud její výklad za nesprávně extenzivní v neprospěch žalobce. K řešenému jednání nedošlo během výkonu trestu ve smyslu § 46 odst. 1 ZVTOS. Rozhodnutí žalované je z těchto důvodů nezákonné.
27. S ohledem na shora uvedené závěry shledal soud podanou žalobu důvodnou. Proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost a věc jí podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Protože popsanou nezákonností trpí již prvostupňové správní rozhodnutí, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i toto rozhodnutí. V dalším řízení budou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl úspěšný žalobce, jenž však nebyl v řízení zastoupen, byl zcela osvobozen od soudních poplatků, a náklady řízení mu tak nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 14. ledna 2026

Mgr. Karolína Tylová, LL.M. v. r.
předsedkyně senátu